

Búcsúzunk dr. Lukács Idától

Örökre eltávozott közülünk dr. Lukács Ida, a Salgótarjáni Bőr-Nemibeteg Gondozó Intézet nyugalmazott vezető főorvosa. Akik ismerték, tudják róla, hogy csendes, békés, ellenség nélküli ember volt. Nagy szaktudásával ezeket gyógyított meg, orvostársainak, munkatársainak segítőkész barátja volt. Fáradhatatlanul, még akkor is, amikor a kíméletlen kórral küzdött, szinte a halála napjáig végezte felelősségteljes szakmai, és közösségi munkáját. Ars poeticáját Paracelsus szavaival fogalmazta meg: „A gyógyítás művészete és mestersége csak akkor tökéletes, ha a szeretetből fakad”. Eszerint élte egészen különleges életét.

Iduka 1926. november 23-án született Oroszán, ugyanott érettségizett 1944-ben. Egyetemi tanulmányait Szegeden kezdte el 1945-ben, 1951-ben avatták orvosá. A szegedi Közegészségtani Intézetben dolgozott 1955-ig, ekkor or-

vos férjével együtt Salgótarjánba költöztek. 1955-től a BNGI-ben gyógyított, amelynek 1962-ben lett vezető főorvosa, húsz éven át, 1982. december 31-ig, nyugdíjba vonulása napjáig. Megkóstolta a nyugdíjas életet, de hamar rádöbbsent, hogy hiányoznak a betegek. Személyi okok miatt a Gondozóban nem dolgozhatott, ezért tíz éven át, 1985-től az Acélárugyár üzem-egészségügyi szolgálatánál vállalt munkát. Társadalmi munkákban gazdag évek után ismét visszakanyarodott a bőrgyógyászathoz, nagy örömeire 2000. októberében visszahívták a Gondozóba. Itt dolgozott 2002. június 30-ig. Áldozatos, önzetlen gyógyító munkáját a kérelhetetlen kór szakította meg.

Energiájából futotta, hogy négy cikluson keresztül tanácsstag legyen, a Vöröskereszt Megyei Elnökség tagja, majd elnöke lett, vezette a nyugdíjasok „Korok, Tájak, Múzeumok” klubját, szervezte utazásaikat. Az iskolákban „Ida néni” szívesen látott, nagyon várt előadó volt. Munkáját Érdemes Orvos kitüntetéssel, Madzsar József-emlékéremmel, Kiváló Munkáért érdemérem ezüst fokozatával ismerték el, a várostól a Salgótarjánért emlékérem ezüst fokozatát kapta meg. 75 éves korában átvehette Egyetemétől az Orvosi Aranydiplomáját.

Halálos betegségét emberi méltósággal fogadta, a megterhelő kezeléseket zokszó nélkül viselte. Emberi nagyságára jellemző, hogy írásban búcsúzott el a világtól, hogy saját maga írta meg végső életrajzát, tulajdonképpen a búcsúztatóját, amit az Acélgyári templomban, az őt búcsúztató esperes olvasott fel. A búcsúztatáson és a hamvainak sírba helyezésénél jelen voltak rokonai, barátai, ismerősei, volt munkatársainak nagy csoportja, nagyon sok volt betege. A szakmai és társadalmi szervezetek vezetőinek, képviselőinek távolléte bizonyára nagy elfoglaltságuknak tudható be.

Melczter professzor bölcsességével búcsúzunk Tőle: Emlékét sokáig megőrizzük.

Dr. Cseplák György